

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

3. prosince 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Článek 56 SFEU – Použitelnost – Čistě interní situace – Směrnice 2000/31/ES – Článek 2 písm. a) – Pojem ‚služby informační společnosti‘ – Článek 3 odst. 2 a 4 – Článek 4 – Použitelnost – Směrnice 2006/123/ES – Služby – Kapitola III (Svoboda usazování pro poskytovatele) a kapitola IV (Volný pohyb služeb) – Použitelnost – Články 9 a 10 – Směrnice (EU) 2015/1535 – Článek 1 odst. 1 písm. e) a f) – Pojem ‚předpis pro služby‘ – Pojem ‚technický předpis‘ – Článek 5 odst. 1 – Nedostatečná předchozí komunikace – Dovolatelnost – Činnost spočívající v propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby pomocí aplikace pro chytré telefony – Kvalifikace – Vnitrostátní právní úprava podřizující tuto činnost režimu předchozího povolení“

Ve věci C-62/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunalul București (soud prvního stupně v Bukurešti, Rumunsko) ze dne 14. prosince 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 29. ledna 2019, v řízení

Star Taxi App SRL

proti

Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București prin Primar General,

Consiliul General al Municipiului București,

za přítomnosti:

IB,

Camera Națională a Taximetriștilor din România,

D'Artex Star SRL,

Auto Cobălcescu SRL,

Cristaxi Service SRL,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda senátu, N. Piçarra, D. Šváby (zpravodaj), S. Rodin a K. Jürimäe, soudci,
generální advokát: M. Szpunar,

* Jednací jazyk: rumunština.

vedoucí soudní kanceláře: R. Şereş, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Star Taxi App SRL původně C. Băcanu, poté G. C. A. Ioniță a avocați,
- za Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul Bucureşti prin Primar General M. Teodorescu, jako zmocněncem,
- za nizozemskou vládu M. Bulterman a J. M. Hoogveldem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi S. L. Kalédou a L. Malferrarim, jakož i L. Nicolae a Y. G. Marinova, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 10. září 2020,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 56 SFEU, čl. 1 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. 1998, L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998 (Úř. věst. 1998, L 217, s. 18; Zvl. vyd. 13/21, s. 8) (dále jen „směrnice 98/34“), čl. 2 písm. a), čl. 3 odst. 2 a 4, jakož i článku 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu) (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399), článků 9, 10 a 16 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu (Úř. věst. 2006, L 376, s. 36), a konečně článku 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. 2015, L 241, s. 1).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Star Taxi App SRL, na straně jedné, a Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul Bucureşti prin Primar General (územní správní jednotka města Bukurešť, Rumunsko, dále jen „město Bukurešť“) a Consiliul General al Municipiului Bucureşti (Rada města Bukurešti), na straně druhé, jehož předmětem je právní úprava podřizující výkon činnosti, jež spočívá v propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby pomocí aplikace pro chytré telefony, získáním předchozího povolení.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 98/34

- 3 Směrnice 2015/1535 s účinností od 7. října 2015 zrušila a nahradila směrnicí 98/34, přičemž odkazy na tuto zrušenou směrnici se nyní podle čl. 10 druhého pododstavce směrnice 2015/1535 považují za odkazy na směrnici 2015/1535.
- 4 Konkrétně čl. 1 první pododstavec bod 2 směrnice 98/34 byl nahrazen v totožném znění článkem 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535.

Směrnice 2000/31

- 5 Článek 2 písm. a) směrnice 2000/31 definuje „služby informační společnosti“ jako „služby ve smyslu čl. 1 [odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535]“.
- 6 Článek 3 odst. 2 a 4 směrnice 2000/31 zní:

„2. Členské státy nemohou z důvodů spadajících do koordinované oblasti omezovat volný pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu.

[...]

4. Členské státy mohou pro určitou službu informační společnosti přijmout opatření odchylovající se od odstavce 2, jsou-li splněny níže uvedené podmínky:

a) opatření jsou:

i) nezbytná z jednoho z níže uvedených důvodů:

- veřejný pořádek, zejména předcházení, vyšetřování, odhalování a stíhání v trestní oblasti, zejména ochrana mladistvých a boj proti podněcování k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, víry nebo národnosti a proti útokům na lidskou důstojnost,
- ochrana veřejného zdraví,
- veřejná bezpečnost včetně ochrany vnitrostátní bezpečnosti a obrany,
- ochrana spotřebitelů včetně investorů;

ii) přijata vůči určité službě informační společnosti, která poškozuje cíle uvedené v bodě i) nebo která představuje závažné a podstatné ohrožení těchto cílů;

iii) úměrná těmto cílům;

b) členský stát předběžně, a aniž je dotčeno soudní řízení včetně předběžného řízení a kroků uskutečněných v rámci trestního vyšetřování:

- požádá členský stát uvedený v odstavci 1 o přijetí opatření, a tento stát je nepřijme nebo jsou jeho opatření nedostatečná,
- oznámí Komisi a členskému státu uvedenému v odstavci 1 svůj záměr přijmout tato opatření.“

7 Článek 4 této směrnice stanoví:

„1. Členské státy dbají, aby přístup k činnosti poskytovatele služeb informační společnosti a její výkon nepodléhal povinnosti předchozího povolení ani žádnému jinému požadavku se stejným [s rovnocenným] účinkem.

2. Odstavcem 1 nejsou dotčena povolovací řízení, která se netýkají zvláště a výhradně služeb informační společnosti nebo na která se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/13/ES ze dne 10. dubna 1997 o společném rámci pro obecná povolení a individuální licence v oblasti telekomunikačních služeb [Úř. věst. 1997, L 117, s. 15].“

Směrnice 2006/123

8 Bod 21 odůvodnění směrnice 2006/123 zní:

„Z oblasti působnosti této směrnice by měly být vyloučeny dopravní služby včetně městské dopravy, taxislužby, sanitních služeb a přístavních služeb.“

9 Článek 2 odst. 2 písm. d) této směrnice stanoví, že se tato nevztahuje na služby v oblasti dopravy, včetně přístavních služeb, spadající do oblasti působnosti hlavy V třetí části Smlouvy o ES, nyní hlavy VI třetí části Smlouvy o FEU.

10 Článek 3 odst. 1 uvedené směrnice stanoví:

„V případě rozporu ustanovení této směrnice s ustanoveními jiných předpisů Společenství, které upravují zvláštní aspekty přístupu k činnosti poskytování služeb nebo jejího výkonu v konkrétních odvětvích nebo pro konkrétní profese, mají tato ustanovení jiných předpisů Společenství přednost a použijí se na dotyčná konkrétní odvětví nebo profese. Jedná se zejména o tyto předpisy:

a) směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 96/71/ES [ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (Úř. věst. 1997, L 18, s. 1; Zvl. vyd. 05/02, s. 431)];

b) nařízení [Rady] (EHS) č. 1408/71 [ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění nařízení Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3)];

c) směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání [(Úř. věst. 1989, L 298, s. 23; Zvl. vyd. 06/01, s. 224)];

d) směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 2005/36/ES [ze dne 7. září 2005 o uznávání odborných kvalifikací (Úř. věst. 2005, L 255, s. 22)].“

11 Podle článku 4 bodu 1 směrnice 2006/123 se „službou“ rozumí jakákoli samostatná výdělečná činnost poskytovaná zpravidla za úplatu ve smyslu článku 57 SFEU.

12 Kapitola III této směrnice, nadepsaná „Svoboda usazování pro poskytovatele“, obsahuje články 9 až 15. Článek 9 uvedené směrnice stanoví:

„1. Členské státy nepodrobí přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon povolovacímu režimu, nejsou-li splněny tyto podmínky:

- a) povolovací režim nediskriminuje dotyčného poskytovatele;
- b) potřeba povolovacího režimu je opodstatněna naléhavým důvodem obecného zájmu;
- c) sledovaného cíle nelze dosáhnout pomocí méně omezujícího opatření, zejména z toho důvodu, že k následné kontrole by docházelo příliš pozdě na to, aby byla skutečně účinná.

2. Ve zprávě uvedené v čl. 39 odst. 1 členské státy určí své povolovací režimy a uvedou důvody prokazující jejich slučitelnost s odstavcem 1 tohoto článku.

3. Tento oddíl se nepoužije na ty aspekty povolovacích režimů, které jsou upraveny přímo či nepřímo jinými nástroji Společenství.“

13 Článek 10 odst. 1 a 2 směrnice 2006/123 stanoví:

„1. Povolovací režimy jsou založeny na kritériích, která vylučují, aby příslušné orgány vykonávaly svoji diskreční pravomoc svévolným způsobem.

2. Kritéria uvedená v odstavci 1 musí být:

- a) nediskriminační;
- b) opodstatněná naléhavým důvodem obecného zájmu;
- c) přiměřená danému cíli obecného zájmu;
- d) jasná a jednoznačná;
- e) objektivní;
- f) předem zveřejněná;
- g) průhledná [transparentní] a přístupná.“

14 Kapitola IV této směrnice, týkající se volného pohybu služeb, obsahuje článek 16, který stanoví:

„1. Členské státy respektují právo poskytovatelů poskytovat služby v jiném členském státě, než je stát, v němž jsou usazeni.

Členský stát, v němž je služba poskytována, zajistí volný přístup k činnosti v oblasti poskytování služeb a volný výkon této činnosti na svém území.

Členské státy nesmějí podmiňovat přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon na svém území žádnými požadavky, které nedodržují tyto zásady:

- a) nepřipustnost diskriminace: požadavky nesmějí být přímo nebo nepřímo diskriminační na základě státní příslušnosti nebo v případě právnických osob na základě členského státu, v němž jsou usazeny;

- b) nezbytnost: požadavky musejí být opodstatněny důvody veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti, ochrany veřejného zdraví nebo ochrany životního prostředí;
  - c) přiměřenost: požadavky musí být vhodné pro dosažení sledovaného cíle a nesmějí překračovat rámec toho, co je pro dosažení daného cíle nezbytné.
2. Členské státy nesmějí omezovat volný pohyb služeb v případě poskytovatele usazeného v jiném členském státě stanovením kteréhokoliv z těchto požadavků:
- a) povinnost poskytovatele být na jejich území usazen;
  - b) povinnost poskytovatele získat od jejich příslušných orgánů povolení, včetně zápisu do rejstříku nebo registrace u profesního subjektu nebo sdružení na jejich území, s výjimkou případů stanovených v této směrnici nebo v jiných nástrojích práva Společenství;
  - c) zákaz, aby si poskytovatel na jejich území zřídil určitou formu nebo druh infrastruktury, včetně kanceláří, kterou poskytovatel potřebuje k poskytování daných služeb;
  - d) použití zvláštních smluvních ujednání mezi poskytovatelem a příjemcem, která brání či omezují poskytování služeb osobami samostatně výdělečně činnými;
  - e) povinnost poskytovatele být držitelem průkazu totožnosti vydaného jejich příslušnými orgány konkrétně pro daný výkon činnosti poskytování služeb;
  - f) požadavky, které ovlivňují používání zařízení a materiálu, jež jsou nedílnou součástí poskytované služby, kromě požadavků nezbytných pro bezpečnost a ochranu zdraví při práci;
  - g) omezení volného pohybu služeb uvedená v článku 19.“

Směrnice 2015/1535

15 Článek 1 odst. 1 písm. b) a f) směrnice 2015/1535 stanoví:

„1. Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

- b) ‚službou‘ jakákoli služba informační společnosti, tj. každá služba poskytovaná zpravidla za úplat, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb.

Pro účely této definice se rozumí:

- i) ‚službou poskytovanou na dálku‘ služba poskytovaná bez současné přítomnosti stran,
- ii) ‚službou poskytovanou elektronicky‘ služba odeslaná z výchozího místa a přijatá v místě jejího určení prostřednictvím elektronického zařízení pro zpracování (včetně digitální komprese) a uchování dat a jako celek odeslaná, přenesená nebo přijatá drátově, rádiově, opticky nebo jinými elektromagnetickými prostředky,
- iii) ‚službou poskytovanou na individuální žádost příjemce služeb‘ služba poskytovaná přenosem dat na individuální žádost.

[...]

- e) ‚předpisem pro služby‘ obecný požadavek týkající se přístupu ke službám a jejich poskytování ve smyslu písmene b), zejména ustanovení týkající se poskytovatele služeb, služeb samotných a příjemce služeb, s výjimkou předpisů, které se nezaměřují specificky na služby definované v uvedeném písmenu.

Pro účely této definice:

- i) se předpis považuje za zaměřený specificky na služby informační společnosti, je-li s ohledem na jeho odůvodnění a jeho znění zvláštním záměrem a cílem všech nebo některých jeho ustanovení regulovat tyto služby přímo a cíleně,
ii) předpis se nepovažuje za zaměřený specificky na služby informační společnosti, působí-li na tyto služby [týká-li se těchto služeb] pouze nepřímo nebo vedlejším způsobem [náhodně];
- f) ‚technickým předpisem‘ technické specifikace a jiné požadavky nebo předpisy pro služby včetně příslušných správních předpisů, jejichž dodržování je při uvedení na trh, při poskytování služby, při usazování poskytovatele služeb nebo při používání v členském státě nebo na jeho větší části závazné de iure nebo de facto, jakož i právní a správní předpisy členských států zakazující výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku nebo zakazující poskytování nebo využívání určité služby nebo usazování poskytovatele služeb, s výjimkou předpisů stanovených v článku 7.

[...]“

- 16 Článek 5 odst. 1 první pododstavec této směrnice stanoví:

„S výhradou článku 7 sdělí členské státy neprodleně Komisi každý návrh technického předpisu s výjimkou případu, kdy se jedná pouze o úplné převzetí mezinárodní nebo evropské normy, a kdy postačí informace o dotyčné normě; členské státy současně Komisi sdělí důvody, pro které je nezbytné takový technický předpis přijmout, pokud již nebyly uvedeny v samotném návrhu.“

- 17 Článek 10 druhý pododstavec uvedené směrnice stanoví:

„Odkazy na zrušenou směrnici [98/34] se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze IV.“

Rumunské právo

Zákon č. 38/2003

- 18 Článek 1a Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere (zákon č. 38/2003 o přepravě prostřednictvím vozidel taxislužby a pronajatých vozidel) ze dne 20. ledna 2003 (*Monitorul Oficial al României*, část I, č. 45 ze dne 28. ledna 2003) stanoví:

„[...]“

- j) činností dispečinku taxislužby, dále jen ‚činnost dispečinku‘, se rozumí činnost spojená s přepravou vozidly taxislužby spočívající v přijímání objednávek od zákazníků po telefonu nebo jinými prostředky a v jejich předávání řidiči taxislužby prostřednictvím rádiového vysílače a přijímače“.

- 19 Článek 15 tohoto zákona stanoví:

„1. Výkon činnosti dispečinku taxislužby může vykonávat každá právnická osoba (dále jen ‚dispečink taxislužby‘), která má povolení vydané příslušným orgánem v souladu s tímto zákonem, a to výlučně v oblasti, na kterou se vztahuje toto povolení.“

2. Povolení pro činnost dispečinku taxislužby lze získat na základě předložení následující dokumentace:

- a) kopie osvědčení o registraci vydaného obchodním rejstříkem;
- b) čestné prohlášení provozovatele přepravy prostřednictvím vozidel taxislužby nebo pronajatých vozidel, podle kterého má dispečink taxislužby k dispozici nezbytné technické prostředky, rádiový vysílač a přijímač, zabezpečenou rádiovou frekvenci, kvalifikované zaměstnance a nezbytné prostory;
- c) kopie osvědčení provozovatele radiotelefonie pro zaměstnance dispečinku taxislužby vydaného orgánem příslušným pro oblast komunikací;
- d) kopie licence k používání rádiových frekvencí vydané příslušným orgánem.

[...]

5. Autorizovaní přepravci, kteří poskytují taxislužbu, využívají dispečink taxislužby podle tohoto zákona na základě smlouvy o dispečinku uzavřené s tímto dispečinkem za nediskriminačních podmínek.

6. Služby dispečinku jsou povinné pro všechna vozidla taxislužby autorizovaných přepravců, kteří vykonávají činnost v určité oblasti, s výjimkou oblastí, kde bylo vydáno méně než sto licencí taxislužby, kde je tato služba volitelná.

[...]

8. Smlouvy o dispečinku taxislužby uzavřené s autorizovanými přepravci musí obsahovat ustanovení týkající se povinnosti smluvních stran dodržovat pravidla týkající se kvality a legality poskytované služby, jakož i dohodnuté sazby za ujetou vzdálenost.

9. Vozidla taxislužby obsluhovaná dispečinkem taxislužby mohou poskytovat přepravní služby za použití jednotné sazby nebo rozdílných sazeb v závislosti na kategorii vozidel v souladu se smlouvou o dispečinku.

10. Dispečink taxislužby poskytne autorizovaným přepravcům, které obsluhuje, rádiové vysílače a přijímače, aby jimi vybavili svá vozidla taxislužby, na základě nájemní smlouvy uzavřené za nediskriminačních podmínek.“

Rozhodnutí č. 178/2008

- ²⁰ Na území města Bukurešti (Rumunsko) je poskytování taxislužby upraveno ustanoveními Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 178/2008 privind aprobarea Regulamentului-cadru, a Caietului de sarcini și a contractului de atribuire în gestiune delegată pentru organizarea și executarea serviciului public de transport local în regim de taxi (rozhodnutí Rady města Bukurešti č. 178/2008, kterým se schvaluje rámcové nařízení, zadávací podmínky a koncesní smlouva v delegované správě pro účely organizace a poskytování veřejné služby místní přepravy prostřednictvím vozidel taxislužby), ze dne 21. dubna 2008, ve znění rozhodnutí Rady města Bukurešti č. 626/2017 (dále jen „rozhodnutí č. 178/2008“).

21 Článek 3 přílohy 1 rozhodnutí č. 178/2008 stanoví:

„Termíny a pojmy použité a definované v zákoně č. 38/2003 mají v tomto rozhodnutí stejný význam a pro účely tohoto rámcového nařízení se rozumí:

[...]

i a) ‚činností dispečinku prostřednictvím jakéhokoli jiného prostředku‘ činnost vykonávaná dispečinkem taxislužby, který má povolení vydané příslušným orgánem k přijímání objednávek zákazníků prostřednictvím počítačové aplikace nebo objednávek na internetové stránce autorizovaného dispečinku taxislužby a k jejich předávání řidičům taxislužby prostřednictvím rádiového vysílače a přijímače.

i b) ‚počítačovou aplikací‘ počítačový program, instalovaný a používaný v mobilním nebo pevném zařízení, který náleží výlučně autorizovanému dispečinku taxislužby, jehož označení nese.

[...]“

22 Článek 21 této přílohy 1 zní takto:

„1. Na území města Bukurešti jsou služby dispečinku povinné pro všechna vozidla taxislužby autorizovaných přepravníků a mohou být poskytovány pouze prostřednictvím dispečinků taxislužby, které mají povolení od orgánu příslušného pro vydávání povolení pro město Bukurešť, a to za podmínek, které umožní zákazníkovi využívat tyto služby po telefonu nebo jinými prostředky, včetně internetových aplikací, které povinně obsahují označení dispečinku taxislužby, které je uvedeno v povolení k provozování dispečinku vydaném orgánem příslušným pro vydávání povolení pro město Bukurešť.

[...]

3a Služby dispečinku jsou povinné pro všechna vozidla taxislužby autorizovaných přepravníků, kteří vykonávají činnost taxislužby na území města Bukurešti, a mohou být poskytovány pouze prostřednictvím dispečinků taxislužby, které mají povolení od orgánu příslušného pro vydávání povolení pro město Bukurešť, a to za podmínek, které umožní zákazníkovi využívat tyto služby po telefonu nebo jinými prostředky (počítačové aplikace, objednávky prováděné na internetové stránce dispečinku taxislužby) a předávat je řidičům taxislužby prostřednictvím rádiového vysílače a přijímače.“

23 Článek 41 odst. 2a uvedené přílohy stanoví:

„Při výkonu činnosti taxislužby jsou řidiči taxislužby povinni zejména nepoužívat telefony nebo jiné mobilní přístroje během poskytování přepravní služby.“

24 Článek 59 bod 6a téže přílohy uvádí:

„Za nesplnění povinností stanovených v článku 21 odst. 3a, které se vztahují na všechny podobné činnosti bez ohledu na to, kde a jak jsou vykonávány, a jejichž výsledkem je navázání kontaktu mezi neautorizovaným řidičem nebo přepravníkem taxislužby oprávněným k přepravě osoby nebo skupiny osob na území města Bukurešti, se uloží pokuta v rozmezí od 4 500 do 5 000 [rumunských lei (RON) (přibližně mezi 925 a 1 025 eury)].“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 25 Star Taxi App, jež je společnost založená podle rumunského práva se sídlem v Bukurešti, provozuje stejnojmennou aplikaci pro chytré telefony, která propojuje uživatele taxislužby s řidiči taxislužby.
- 26 Předkládající soud popisuje fungování této aplikace, kterou lze bezplatně stáhnout, následovně.
- 27 Pokud se osoba potřebuje přemístit po území města, provede vyhledávání prostřednictvím uvedené aplikace, která v takovém případě nabídne seznam dostupných řidičů taxislužby uvádějící pět nebo šest typů vozidel nabízejících různé sazby. Zákazník si může vybrat jednoho z řidičů ze seznamu na základě komentářů a hodnocení dřívějších zákazníků, přičemž má vždy možnost objednávku odmítnout. Společnost Star Taxi App nicméně nepředává objednávky řidičům taxislužby a nestanoví jízdné, které je placeno přímo řidiči na konci jízdy.
- 28 Společnost Star Taxi App poskytuje tuto službu tak, že uzavírá smlouvy o poskytování služeb přímo s řidiči taxislužby, kteří jsou profesně oprávněni k přepravě vozidly taxislužby, aniž tyto řidiče vybírá. Předmětem těchto smluv je poskytnout těmto řidičům počítačovou aplikaci nazvanou „STAR TAXI – řidič“, chytrý telefon, na kterém je tato aplikace nainstalována, a SIM kartu s omezeným objemem dat, a to za úhradu měsíčního paušálu. Uvedená společnost nevykonává kontrolu kvality vozidel a jejich řidičů, ani chování těchto řidičů.
- 29 Dne 19. prosince 2017 přijala rada města Bukurešti na základě zákona č. 38/2003 rozhodnutí č. 626/2017.
- 30 V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že posledně uvedené rozhodnutí tím, že do článku 3 přílohy 1 rozhodnutí č. 178/2008 vložilo body i a) a i b), rozšířilo definici „činnosti dispečinku“ podléhající předchozímu povolení stanovenému zákonem č. 38/2003 na činnost téže povahy prováděnou prostřednictvím počítačové aplikace. Uvedené rozhodnutí tím, že změnilo článek 21 této přílohy, rovněž stanovilo, že jsou služby dispečinku povinné pro všechna vozidla taxislužby autorizovaných přepravců. Tyto služby tak mohou být poskytovány pouze prostřednictvím dispečinků taxislužby, které mají povolení od příslušného orgánu, a to za podmínek, které umožní zákazníkovi využívat tyto služby po telefonu nebo jinými prostředky, včetně internetových aplikací, které povinně obsahují označení dispečinku taxislužby, které je uvedeno v povolení k provozování dispečinku vydaném příslušným orgánem. Konečně tímž rozhodnutím bylo v bodě 6a článku 59 rozhodnutí č. 178/2008 doplněno, že za nedodržení těchto pravidel se napříště uloží pokuta v rozmezí od 4 500 do 5 000 RON (přibližně mezi 925 a 1 025 eury).
- 31 Za porušení této právní úpravy byla společnosti Star Taxi App uložena pokuta ve výši 4 500 RON (přibližně 925 eur).
- 32 Společnost Star Taxi App se však domnívala, že její činnost představuje službu informační společnosti, která podle článku 4 směrnice 2000/31 nemůže podléhat povinnosti předchozího povolení ani žádnému jinému požadavku s rovnocenným účinkem, a proto podala správní stížnost, kterou se domáhala zrušení rozhodnutí č. 626/2017. Tato stížnost byla zamítnuta z důvodu, že přijetí sporné právní úpravy bylo nezbytné kvůli značnému počtu objednávek učiněných u neautorizovaných právních subjektů a že tato právní úprava neporušuje svobodu poskytování služeb elektronickou cestou, jelikož upravuje zprostředkovatelskou službu v souvislosti s činností přepravy osob vozidly taxislužby.
- 33 Společnost Star Taxi App tedy podala k Tribunalul București (soud prvního stupně v Bukurešti, Rumunsko) žalobu na neplatnost rozhodnutí č. 626/2017.

- 34 Předkládající soud konstatuje, že se služba dotčená v řízení, jež před ním probíhá, liší od služby dotčené ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981), ve kterém měl podle jeho názoru Soudní dvůr za to, že zprostředkovatelská služba umožňující pomocí aplikace pro chytré telefony za úplatu zprostředkovat kontakt mezi neprofesionálními řidiči používajícími vlastní vozidlo a osobami, které se potřebují přemístit po území města, musí být považována za „službu v oblasti dopravy“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123, obecně vyloučenou z působnosti volného pohybu služeb, a konkrétně směrnice 2006/123 a směrnice 2000/31. Na rozdíl od poskytovatele služeb, o něhož se jednalo v uvedeném případě, společnost Star Taxi App nevybírá neprofesionální řidiče používající vlastní vozidlo, ale uzavírá smlouvy o poskytování služeb s řidiči, kteří jsou profesně oprávněni k přepravě vozidly taxislužby, nestanoví jízdné ani ho nevybírá od zákazníka, který ho platí přímo řidiči taxislužby, neprovádí kontrolu kvality vozidel a jejich řidičů ani kontrolu chování těchto řidičů.
- 35 Předkládající soud má však pochybnosti o tom, zda služba poskytovaná společností Star Taxi App musí být považována za „službu informační společnosti“, a pokud ano, zda právní úprava, která podřizuje poskytování takové služby povinnosti předchozího povolení, je v souladu se směrnicí 2000/31 a musí být sdělena Komisi před jejím přijetím v souladu s článkem 5 směrnice 2015/1535.
- 36 Za těchto podmínek se Tribunalul București (soud prvního stupně v Bukurešti) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být [čl. 1 první pododstavec bod 2 směrnice 98/34 a čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31], podle kterých je službou informační společnosti ‚služba poskytovaná zpravidla za úplatu, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb‘, vykládán[y] v tom smyslu, že taková činnost, jako je činnost vykonávaná společností Star Taxi App (tedy služba spočívající v přímém propojení zákazníků s řidiči taxislužby prostřednictvím elektronické aplikace), musí být považována za službu informační společnosti a ekonomiky sdílení [vzhledem k tomu, že společnost Star Taxi App nesplňuje kritéria dopravce, která byla zohledněna Soudním dvorem v bodě 39 rozsudku ze dne 20. prosince 2017, Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981, který se týká společnosti Uber]?
- 2) V případě, že by [služba poskytovaná] společností Star Taxi App byla považována za službu informační společnosti, vztahuje se na činnost této společnosti zásada volného pohybu služeb podle článku 4 směrnice 2000/31, článků 9, 10 a 16 směrnice 2006/123, jakož i článku 56 SFEU, a v případě kladné odpovědi, brání tato ustanovení takové právní úpravě, [jako je článek 3, čl. 21 odst. 1 a 3a, čl. 41 odst. 2a a čl. 59 bod. 6a přílohy 1 rozhodnutí č. 178/2008]?
- 3) V případě, že by se směrnice 2000/31 vztahovala na službu poskytovanou společností Star Taxi App, představují omezení, kterými členský stát podmiňuje volný pohyb elektronických služeb tím, že vyžaduje získání povolení nebo licence, opatření [odchylující se od článku 2 směrnice 2000/31 podle čl. 3 odst. 4 této směrnice]?
- 4) Brání článek 5 směrnice 2015/1535 přijetí takové právní úpravy, [jako je článek 3, čl. 21 odst. 1 a 3a, čl. 41 odst. 2a a čl. 59 bod. 6a přílohy 1 rozhodnutí č. 178/2008], bez předchozího sdělení Komisi?“

Řízení před Soudním dvorem

- 37 Poté, co Soudní dvůr přijal rozhodnutí, podle kterého kvůli zdravotním rizikům spojeným s pandemií koronaviru rozhodne ve věci bez jednání, zaslal zúčastněným uvedeným v článku 23 statutu Soudního dvora Evropské unie několik otázek k písemnému zodpovězení, na které odpověděly společnost Star Taxi App a Komise.

K otázkám

K první otázce

- 38 Úvodem je třeba poznamenat, zaprvé, že předkládající soud v první otázce odkazuje na čl. 1 první pododstavec bod 2 směrnice 98/34. Tato směrnice však byla před přijetím rozhodnutí č. 626/2017 zrušena a nahrazena směrnicí 2015/1535, jejíž čl. 10 druhý pododstavec stanoví, že se odkazy na směrnici 98/34 považují za odkazy na směrnici 2015/1535. V rámci této otázky je tedy třeba odkazovat na čl. 1 odst. 1 písm. b) posledně uvedené směrnice.
- 39 Zadruhé, předkládající soud ve své otázce pouze uvádí, že činnost dotčená ve věci v původním řízení je poskytována formou služby spočívající v přímém propojení – prostřednictvím elektronické aplikace – mezi zákazníky a řidiči taxislužby, která však nesplňuje kritéria uvedená Soudním dvorem v bodě 39 rozsudku ze dne 20. prosince 2017, Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, EU:C:2017:981).
- 40 Jak je však uvedeno v bodech 26 až 28 a v bodě 34 tohoto rozsudku, ve svém předkládacím rozhodnutí uvádí další podrobnosti týkající se způsobu organizace dotčené činnosti. Předmětem původního řízení je totiž zprostředkovatelská služba, která pomocí aplikace pro chytré telefony zprostředkovává kontakt mezi osobami, které se chtějí přemístit vozidlem taxislužby, a autorizovanými řidiči taxislužby. Dále je upřesněno, že tito řidiči musí hradit měsíční paušál za používání této aplikace, ale že jim poskytovatel služeb nepředává přímo objednávky ani nestanovuje jízdné, jehož platba se neprovádí jeho prostřednictvím. Tyto podrobnosti je tedy třeba v plném rozsahu zohlednit pro účely odpovědi na první otázku.
- 41 Je tedy třeba vycházet z toho, že podstatou první otázky je, zda musí být čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31, který odkazuje na čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, vykládán v tom smyslu, že zprostředkovatelská služba spočívající v propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby za úplatu pomocí aplikace pro chytré telefony, na kterou poskytovatel uvedené služby za tímto účelem uzavřel smlouvy o poskytování služeb s těmito řidiči za úhradu měsíčního paušálu, ale nepředává jim objednávky, nestanovuje jízdné ani nezajišťuje jeho výběr od těchto osob, které jej platí přímo řidiči taxislužby, a neprovádí kontrolu kvality vozidel a jejich řidičů ani kontrolu chování těchto řidičů, představuje ve smyslu těchto ustanovení „službu informační společnosti“.
- 42 Podle článku 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535 se „službou informační společnosti“ rozumí „každá služba poskytovaná zpravidla za úplatu, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb“.
- 43 Je přitom třeba konstatovat, což žádný z účastníků původního řízení ani jiných osob, které se zúčastnily řízení v projednávané věci, nepochybně, že zprostředkovatelskou činností dotčenou ve věci v původním řízení lze podřadit pod pojem „služba“ ve smyslu článků 56 a 57 SFEU.
- 44 Kromě toho je především zřejmé, že taková zprostředkovatelská služba splňuje první podmínku stanovenou v čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, a sice že je poskytována za úplatu (obdobně viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:112, bod 46).
- 45 V tomto ohledu je irelevantní, že taková služba je poskytována bezplatně osobě, která se chce přemístit nebo se přemísťuje po území města, jelikož vede k uzavření smlouvy o poskytování služeb spojené s úhradou měsíčního paušálu mezi poskytovatelem této služby a každým autorizovaným řidičem taxislužby. Podle ustálené judikatury totiž odměnu za službu poskytovanou poskytovatelem v rámci jeho hospodářské činnosti nemusí nutně hradit osoby, které z ní mají prospěch (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. září 2016, Mc Fadden, C-484/14, EU:C:2016:689, bod 41, a ze dne 4. května 2017, Vanderborght, C-339/15, EU:C:2017:335, bod 36).

- 46 Dále pokud se propojení osoby, která se chce přemístit po území města, s autorizovaným řidičem taxislužby uskutečňuje prostřednictvím elektronické platformy bez současné přítomnosti poskytovatele zprostředkovatelské služby na jedné straně a této osoby nebo tohoto řidiče na straně druhé, je uvedená služba službou poskytovanou na dálku a elektronicky (obdobně viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 47) ve smyslu druhé a třetí podmínky stanovené v čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535.
- 47 Konečně taková služba, jako je služba dotčená ve věci v původním řízení, je poskytována na individuální žádost příjemců této služby ve smyslu čtvrté podmínky stanovené v tomto ustanovení, jelikož současně zahrnuje žádost podanou prostřednictvím počítačové aplikace Star Taxi osobou, která se chce přemístit po území města, a připojení k této aplikaci ze strany autorizovaného řidiče taxislužby, jenž potvrzuje svou dostupnost.
- 48 Taková služba tedy splňuje čtyři kumulativní podmínky uvedené v čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, a proto v zásadě představuje „službu informační společnosti“ ve smyslu směrnice 2000/31.
- 49 Podle judikatury Soudního dvora však platí, že i když je zprostředkovatelská služba splňující všechny tyto podmínky v zásadě službou odlišnou od následné služby, k níž se vztahuje, kterou je v projednávané věci přepravní služba, a proto musí být kvalifikována jako „služba informační společnosti“, nesmí tomu tak být, pokud se jeví, že tato zprostředkovatelská služba je nedílnou součástí celkové služby, jejímž hlavním prvkem je služba s jinou právní kvalifikací (rozsudek ze dne 19. prosince 2019, *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 50 a citovaná judikatura).
- 50 V tomto ohledu měl Soudní dvůr za to, že pokud poskytovatel zprostředkovatelské služby vytváří nabídku služeb městské dopravy, kterou zpřístupňuje zejména prostřednictvím nástrojů výpočetních technologií, jejichž obecné fungování ve prospěch osob, které chtějí využít tuto nabídku, sám organizuje, musí být poskytovaná zprostředkovatelská služba považována za nedílnou součást komplexní služby, jejíž hlavní složkou je přepravní služba, a tudíž odpovídá nikoliv kvalifikaci „služba informační společnosti“ ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31, který odkazuje na čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, nýbrž kvalifikaci „služba v oblasti dopravy“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123, na kterou se nevztahuje směrnice 2000/31, směrnice 2006/123 ani článek 56 SFEU (rozsudek ze dne 20. prosince 2017, *Asociación Profesional Elite Taxi*, C-434/15, EU:C:2017:981, body 38 až 44).
- 51 Přitom vzhledem k jejím vlastnostem nemůže být taková zprostředkovatelská služba, jako je služba dotčená ve věci v původním řízení, kvalifikována jako „služba v oblasti dopravy“, na rozdíl od toho, co tvrdí město Bukurešť.
- 52 Zprvč z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že na rozdíl od zprostředkovatelské služby dotčené ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 20. prosince 2017, *Asociación Profesional Elite Taxi* (C-434/15, EU:C:2017:981), která vytvořila a zpřístupnila služby městské dopravy provozované neprofesionálními řidiči, kteří nebyli dříve přítomni na trhu, služba dotčená ve věci v původním řízení se omezuje na to, že umožňuje, jak uvedl generální advokát v bodě 49 svého stanoviska, propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, pouze s autorizovanými řidiči taxislužby, jejichž činnost již existuje a pro něž je uvedená zprostředkovatelská služba pouze jednou z možností získávání zákazníků, kterou navíc nejsou povinni využít.
- 53 Zadruhé takovou zprostředkovatelskou službu nelze považovat za službu organizující obecné fungování následné služby městské dopravy, jelikož poskytovatel nevybírá řidiče taxislužby, nestanovuje ani nevybírá jízdné a neprovádí kontrolu kvality vozidel a jejich řidičů ani kontrolu chování těchto řidičů.

- 54 Z toho vyplývá, že takovou zprostředkovatelskou službu, jako je služba poskytovaná společností Star Taxi App, nelze považovat za nedílnou součást celkové služby, jejíž hlavní složkou je přepravní služba, a v důsledku toho spadá pod kvalifikaci „služba informační společnosti“ ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31.
- 55 S ohledem na výše uvedené je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31, který odkazuje na čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, musí být vykládán v tom smyslu, že zprostředkovatelská služba spočívající v propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby za úplatu pomocí aplikace pro chytré telefony, na kterou poskytovatel uvedené služby za tímto účelem uzavřel smlouvy o poskytování služeb s těmito řidiči za úhradu měsíčního paušálu, ale nepředává jim objednávky, nestanovuje jízdné ani nezajišťuje jeho výběr od těchto osob, které jej platí přímo řidiči taxislužby, a neprovádí kontrolu kvality vozidel a jejich řidičů ani kontrolu chování těchto řidičů, představuje ve smyslu těchto ustanovení „službu informační společnosti“.

Ke čtvrté otázce

- 56 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 5 odst. 1 směrnice 2015/1535 brání tomu, aby byla bez předchozího sdělení Komisi přijata taková právní úprava, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, v projednávaném případě právní úprava uvedená v článku 3, čl. 21 odst. 1 a 3a, čl. 41 odst. 2a a v čl. 59 odst. 6a přílohy 1 rozhodnutí č. 178/2008.
- 57 Je třeba uvést, že čl. 5 odst. 1 směrnice 2015/1535 v zásadě stanoví, že členské státy neprodleně sdělí Komisi každý návrh „technického předpisu“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. f) uvedené směrnice, a že podle ustálené judikatury nesplnění povinnosti členského státu předem sdělit takový návrh činí dotyčný „technický předpis“ vůči jednotlivcům nepoužitelným (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. dubna 1996, CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, body 49 a 50), ať už v trestním řízení (viz zejména rozsudek ze dne 4. února 2016, Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, bod 84), nebo ve sporu mezi jednotlivci (viz zejména rozsudek ze dne 27. října 2016, James Elliott Construction, C-613/14, EU:C:2016:821, bod 64 a citovaná judikatura).
- 58 Tato povinnost předchozího sdělení se tak uplatní pouze tehdy, pokud je předmětem dotyčného návrhu technický předpis ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. f) uvedené směrnice.
- 59 Je tedy třeba mít za to, že podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 1 odst. 1 písm. f) směrnice 2015/1535 vykládán v tom smyslu, že právní úprava místního orgánu, která podřizuje poskytování zprostředkovatelské služby, jejímž předmětem je propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby za úplatu pomocí aplikace pro chytré telefony a která spadá pod kvalifikaci „služby informační společnosti“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, získáním předchozího povolení, kterému již podléhají ostatní poskytovatelé služby dispečinku taxislužby, představuje „technický předpis“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. f) této směrnice, a pokud ano, zda musí být čl. 5 odst. 1 směrnice 2015/1535 vykládán v tom smyslu, že skutečnost, že návrh této právní úpravy nebyl Komisi předem sdělen, činí právní úpravu, jež byla přijata, nepoužitelnou.
- 60 Co se týče kvalifikace takové právní úpravy, z čl. 1 odst. 1 písm. f) prvního pododstavce směrnice 2015/1535 vyplývá, že „technickým předpisem“ se rozumí „technické specifikace a jiné požadavky nebo předpisy pro služby včetně příslušných správních předpisů, jejichž dodržování je při uvedení na trh, při poskytování služby, při usazování poskytovatele služeb nebo při používání v členském státě nebo na jeho větší části závazné *de iure* nebo *de facto*, jakož i právní a správní předpisy členských států zakazující výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku nebo zakazující poskytování nebo využívání určité služby nebo usazování poskytovatele služeb s výjimkou předpisů stanovených v článku 7“.

- 61 Z toho vyplývá, že k tomu, aby vnitrostátní právní úprava týkající se služby informační společnosti mohla být kvalifikována jako „technický předpis“, musí být nejen kvalifikována jako „předpis pro služby“, jak je definován v čl. 1 odst. 1 písm. e) směrnice 2015/1535, ale musí být rovněž závazná *de iure* nebo *de facto*, zejména při poskytování dotčené služby nebo při jejím používání v členském státě nebo na jeho větší části.
- 62 Článek 1 odst. 1 písm. e) první pododstavec této směrnice definuje „předpis pro služby“ jako „obecný požadavek týkající se přístupu ke [službám informační společnosti] a jejich poskytování [...], zejména ustanovení týkající se poskytovatele služeb, služeb samotných a příjemce služeb, s výjimkou předpisů, které se nezaměřují specificky na [služby informační společnosti]“.
- 63 Druhý pododstavec tohoto ustanovení upřesňuje, že se pro účely této definice „předpis považuje za zaměřený specificky na služby informační společnosti, je-li s ohledem na jeho odůvodnění a jeho znění zvláštním záměrem a cílem všech nebo některých jeho ustanovení regulovat tyto služby přímo a cíleně“. Dodává rovněž, že „předpis se nepovažuje za zaměřený specificky na služby informační společnosti, působí-li na tyto služby [týká-li se těchto služeb] pouze nepřímo nebo vedlejším způsobem [náhodně]“.
- 64 V projednávaném případě z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že rumunská právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, ať se jedná o zákon č. 38/2003 nebo o rozhodnutí č. 178/2008, nikterak nezmiňuje služby informační společnosti. Navíc článek 3, čl. 21 odst. 1 a 3a, jakož i čl. 41 odst. 2a přílohy 1 rozhodnutí č. 178/2008 se týkají bez rozdílu všech typů služby dispečinku, ať již jsou poskytovány telefonicky nebo jakýmkoli jiným způsobem, jako je počítačová aplikace.
- 65 Kromě toho, jak uvedl generální advokát v bodě 108 svého stanoviska, zákon č. 38/2003 ukládá poskytovatelům služby dispečinku taxislužby, kteří vykonávají svou činnost pomocí aplikace pro chytré telefony, stejně jako všem ostatním hospodářským subjektům poskytujícím tuto službu povinnost mít zařízení – v tomto případě rádiové vysílače a přijímače – zcela zbytečná z důvodu technických podmínek pro poskytování této služby.
- 66 Vzhledem k tomu, že se taková právní úprava, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, specificky nezaměřuje na služby informační společnosti, týká se těchto služeb pouze nepřímo nebo náhodně. Takový předpis tedy nelze kvalifikovat jako „předpis pro služby“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. e) směrnice 2015/1535, a v důsledku toho jako „technický předpis“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. f) této směrnice.
- 67 Z toho vyplývá, že povinnost předchozího sdělení návrhů „technických předpisů“, stanovená v čl. 5 odst. 1 směrnice 2015/1535, se na takovou právní úpravu nevztahuje, a že tudíž nesdělení návrhu této povahy nemůže mít na základě tohoto ustanovení vliv na možnost dovolávat se právní úpravy navrhané v takovém sporu, jako je spor dotčený v původním řízení.
- 68 S ohledem na výše uvedené je třeba na čtvrtou otázku odpovědět tak, že čl. 1 odst. 1 písm. f) směrnice 2015/1535 musí být vykládán v tom smyslu, že právní úprava místního orgánu, která podřizuje poskytování zprostředkovatelské služby, jejímž předmětem je propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby za úplaty pomocí aplikace pro chytré telefony a která spadá pod kvalifikaci „služby informační společnosti“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, získáním předchozího povolení, kterému již podléhají ostatní poskytovatelé služby dispečinku taxislužby, nepředstavuje „technický předpis“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. f) této směrnice.

Ke druhé a třetí otázce

- 69 Podstatou druhé a třetí otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 3 odst. 2 a 4 a článek 4 směrnice 2000/31, články 9, 10 a 16 směrnice 2006/123, jakož i článek 56 SFEU vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která podřizuje poskytování zprostředkovatelské služby, jejímž předmětem je propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby za úplatu pomocí aplikace pro chytré telefony a která spadá pod kvalifikaci „služby informační společnosti“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, na který odkazuje na čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31, získáním předchozího povolení, kterému již podléhají ostatní poskytovatelé služby dispečinku taxislužby a které je podmíněno zejména předáváním objednávek jízd řidičům prostřednictvím rádiového vysílače a přijímače.
- 70 Úvodem je třeba uvést, že ve sporu, o který se jedná ve věci v původním řízení, proti sobě stojí Star Taxi App, společnost založená podle rumunského práva se sídlem na území Rumunska, na straně jedné, a dva rumunské orgány veřejné správy, a sice město Bukurešť a Rada města Bukurešť, na straně druhé, a že se tedy tento spor vyznačuje prvky, které se všechny vyskytují pouze uvnitř rumunského státu.
- 71 Z ustálené judikatury přitom vyplývá, že se ustanovení Smlouvy o FEU v oblasti volného pohybu služeb nepoužijí na situaci, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu (rozsudek ze dne 15. listopadu 2016, Ullens de Schooten, C-268/15, EU:C:2016:874, bod 47 a citovaná judikatura).
- 72 Ze znění čl. 3 odst. 2 směrnice 2000/31 rovněž vyplývá, že se toto ustanovení použije pouze na služby informační společnosti pocházející z jiného členského státu, přičemž odstavec 4 tohoto článku stanoví za určitých podmínek, které uvádí, možnost členských států přijmout opatření odchylná se od tohoto ustanovení.
- 73 Totéž platí pro článek 16 směrnice 2006/123, který je obsažen v kapitole IV této směrnice, jež se týká volného pohybu služeb a jejíž ustanovení se vztahují pouze na služby poskytované v jiném členském státě, než ve kterém je poskytovatel usazen, na rozdíl od ustanoveními kapitoly III uvedené směrnice, která se týká svobody usazování pro poskytovatele služeb, a sice článků 9 až 15 této směrnice, které se použijí rovněž na situaci, jejíž všechny relevantní prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu (rozsudek ze dne 22. září 2020, Cali Apartments, C-724/18 a C-727/18, EU:C:2020:743, bod 56, jakož i citovaná judikatura).
- 74 V důsledku toho se článek 56 SFEU, čl. 3 odst. 2 a 4 směrnice 2000/31 ani článek 16 směrnice 2006/123 na takový spor, jako je spor dotčený v původním řízení, nepoužijí.
- 75 Pokud jde o další ustanovení, na která odkazuje předkládající soud, konkrétně článek 4 směrnice 2000/31, z jehož znění ani kontextu nevyplývá, že by se použil pouze na poskytovatele služeb informační společnosti usazené v jiném členském státě (obdobně viz rozsudek ze dne 30. ledna 2018, X a Visser, C-360/15 a C-31/16, EU:C:2018:44, body 99 a 100), jakož i články 9 a 10 směrnice 2006/123, které byly připomenuty v bodě 73 tohoto rozsudku a použijí se rovněž na ryze vnitřní situace, je třeba poznamenat, že rozlišnými způsoby zakotvují zásadu zákazu povolovacích režimů. Za těchto podmínek je třeba určit, které z těchto ustanovení lze použít na takovou právní úpravu, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení.
- 76 Jak vyplývá z bodů 43 a 48 tohoto rozsudku, zprostředkovatelská služba dotčená ve věci v původním řízení spadá nejen pod kvalifikaci „služby“ ve smyslu článku 57 SFEU, a tudíž čl. 4 bodu 1 směrnice 2006/123, ale rovněž pod kvalifikaci „služby informační společnosti“ ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31, který odkazuje na čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535.

- 77 Právní úprava členského státu regulující takovou službu může v důsledku toho spadat do působnosti směrnice 2000/31 stejně jako směrnice 2006/123, jelikož z bodů 49 až 54 tohoto rozsudku vyplývá, že tato služba nespadá pod kvalifikaci „služby v oblasti dopravy“, která je výslovně vyloučena z působnosti posledně uvedené směrnice na základě jejího čl. 2 odst. 2 písm. d) vykládaného ve světle bodu 21 odůvodnění této směrnice.
- 78 Podle článku 3 odst. 1 směrnice 2006/123 se však tato směrnice nepoužije, pokud jsou její ustanovení v rozporu s ustanovením jiného aktu Unie upravujícího specifické aspekty přístupu k činnosti v oblasti služeb nebo k jejímu výkonu ve zvláštních odvětvích nebo pro zvláštní profese (rozsudek ze dne 19. prosince 2019, Airbnb Ireland, C-390/18, EU:C:2019:1112, bod 41).
- 79 Je tedy třeba ověřit, zda právní úprava, která podřizuje poskytování zprostředkovatelské služby, jejímž předmětem je propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby za úplatu pomocí aplikace pro chytré telefony a která spadá pod kvalifikaci „služby informační společnosti“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, na který odkazuje čl. 2 odst. 1 písm. a) směrnice 2000/31, získáním předchozího povolení, kterému již podléhají ostatní poskytovatelé služeb dispečinku taxislužby a které je podmíněno zejména předáváním objednávek jízd řidičům prostřednictvím rádiového vysílače a přijímače, spadá do působnosti článku 4 směrnice 2000/31, a pokud ano, zda je toto posledně uvedené ustanovení v rozporu s články 9 a 10 směrnice 2006/123.
- 80 Pokud jde o použitelnost článku 4 směrnice 2000/31, z odstavce 1 ve spojení s odstavcem 2 tohoto článku vyplývá, že i když členské státy nemohou podmínit přístup k činnosti poskytovatele služeb informační společnosti a její výkon režimem předchozího povolení nebo jakýmkoli jiným požadavkem s rovnocenným účinkem, zákaz stanovený v tomto ustanovení se nicméně týká pouze předpisů členských států, které se zvláště a výhradně zaměřují na „služby informační společnosti“.
- 81 Z předkládacího rozhodnutí přitom vyplývá, že ačkoli se rozhodnutí č. 626/2017 zajisté vztahuje zejména, ne-li výlučně, na zprostředkovatelské služby, jejichž předmětem je propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby za úplatu pomocí aplikace pro chytré telefony, toto rozhodnutí rozšířením působnosti pojmu „činnost dispečinku“, jak je definován v článku 3 přílohy 1 rozhodnutí č. 178/2008, na tento typ služby, pouze vztahuje na tuto službu informační společnosti již existující povinnost předchozího povolení, jež se použije na činnosti dispečinků taxislužby, jejichž činnosti nespádají pod kvalifikaci „služba informační společnosti“.
- 82 Z tohoto důvodu, jak uvedl generální advokát v bodě 69 svého stanoviska, taková právní úprava, u níž předkládající soud konstatuje, že jejím účinkem je uložit společnosti Star Taxi App povinnost, aby k výkonu své činnosti získala u příslušného orgánu předchozí povolení, se nerovná vytvoření nového povolovacího režimu, který se týká konkrétně a výlučně určité služby informační společnosti.
- 83 Z toho vyplývá, že zákaz jakéhokoli režimu předchozího povolení nebo jakéhokoli jiného požadavku s rovnocenným účinkem, který je stanoven v čl. 4 odst. 1 směrnice 2000/31, se nevztahuje na takovou právní úpravu, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení.
- 84 Mezi tímto ustanovením a články 9 a 10 směrnice 2006/123, které se proto použijí na takovou právní úpravu, tudíž nemůže dojít ke střetu.
- 85 Je tedy třeba určit, zda tyto články musí být vykládány v tom smyslu, že brání takové právní úpravě.
- 86 V tomto ohledu z oddílu 1 kapitoly III směrnice 2006/123 vyplývá, že soulad povolovacího režimu s požadavky stanovenými touto směrnicí zejména předpokládá, že takový režim, který svou povahou omezuje volný pohyb dotyčné služby, splňuje podmínky stanovené v čl. 9 odst. 1 této směrnice, a sice že je nediskriminační, opodstatněný naléhavým důvodem obecného zájmu a přiměřený, ale také že kritéria pro udělení povolení stanovená tímto režimem jsou v souladu s čl. 10 odst. 2 uvedené

směrnice, a sice že jsou nediskriminační, opodstatněná naléhavým důvodem obecného zájmu, přiměřená danému cíli obecného zájmu, jasná a jednoznačná, objektivní, předem zveřejněná, jakož i transparentní a přístupná (rozsudek ze dne 22. září 2020, *Cali Apartments*, C-724/18 a C-727/18, EU:C:2020:743, bod 57).

- 87 Z toho vyplývá, že posouzení souladu právní úpravy členského státu, která zakotvuje takovýto povolovací režim, se dvěma články zmíněnými v předchozím bodě, jež stanovují jasné, přesné a bezpodmínečné povinnosti, které jim přiznávají přímý účinek, předpokládá, že bude odděleně a postupně posouzena nejprve opodstatněnost samotného principu zavedení tohoto režimu a poté kritéria pro udělení povolení stanovených tímto režimem (rozsudek ze dne 22. září 2020, *Cali Apartments*, C-724/18 a C-727/18, EU:C:2020:743, bod 58).
- 88 V tomto ohledu je třeba uvést, že předkládací rozhodnutí poskytuje Soudnímu dvoru pouze málo informací, které by mu umožnily poskytnout předkládajícímu soudu užitečnou odpověď.
- 89 Bude tedy příslušet posledně jmenovanému, aby s ohledem na všechny relevantní skutečnosti posoudil, zda režim předchozího povolení zavedený právní úpravou dotčenou ve věci v původním řízení skutečně splňuje obě sady požadavků připomenutých v bodech 86 a 87 tohoto rozsudku (obdobně viz rozsudek ze dne 22. září 2020, *Cali Apartments*, C-724/18 a C-727/18, EU:C:2020:743, bod 78).
- 90 Pokud však jde o posouzení odůvodněnosti kritérií, která upravují výkon posuzovací pravomoci příslušných orgánů, je třeba uvést, stejně jako to učinil generální advokát v bodech 99 a 100 svého stanoviska, že podmínění vydání povolení poskytovat službu splněním technických požadavků, které nejsou způsobeny dotčené službě, a které tedy generují neodůvodněné náklady a výdaje pro jejich poskytovatele, nemůže být v souladu s čl. 10 odst. 2 směrnice 2006/123.
- 91 Tak tomu může být zejména v případě povinnosti uložené poskytovatelům zprostředkovatelské služby, jejímž předmětem je propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby za úplaty pomocí aplikace pro chytré telefony, předávat objednávky jízd těmto řidičům prostřednictvím rádiového vysílače a přijímače, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.
- 92 Taková povinnost, která ukládá jak poskytovateli zprostředkovatelské služby, tak řidičům taxislužby povinnost mít takové přenosové zařízení, a ukládá rovněž poskytovateli zprostředkovatelské služby, aby měl k dispozici zvláštní pracovníky pověřené předáváním objednávek jízd řidičům, je totiž nejen zbytečná, ale rovněž bez jakékoli souvislosti s charakteristikami služby, která je zcela svázána s technickými schopnostmi inteligentních telefonů, které umožňují bez přímého lidského zprostředkování lokalizovat jak řidiče taxislužby, tak i jejich potenciální zákazníky a automaticky je propojit.
- 93 S ohledem na výše uvedené je třeba na druhou a třetí otázku odpovědět následovně:
- Článek 56 SFEU, čl. 3 odst. 2 a 4 směrnice 2000/31, jakož i článek 16 směrnice 2006/123 musí být vykládány v tom smyslu, že se nepoužijí na spor, jehož všechny relevantní prvky se vyskytují pouze uvnitř jednoho státu.
  - Článek 4 směrnice 2000/31 musí být vykládán v tom smyslu, že se nepoužije na právní úpravu členského státu, která podřizuje poskytování zprostředkovatelské služby, jejímž předmětem je propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby za úplaty pomocí aplikace pro chytré telefony a která spadá pod kvalifikaci „služby informační společnosti“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. a) směrnice 2000/31, který odkazuje na čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, získáním předchozího povolení, kterému již podléhají ostatní poskytovatelé služeb dispečinku taxislužby.

- Články 9 a 10 směrnice 2006/123 musí být vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která podřizuje poskytování zprostředkovatelské služby, jejímž předmětem je propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby za úplaty pomocí aplikace pro chytré telefony, získáním předchozího povolení k výkonu jejich činnosti, pokud podmínky pro získání tohoto povolení nesplňují požadavky stanovené v těchto člancích, zejména v tom, že ukládají technické požadavky, které nejsou přizpůsobeny dotčené službě, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

- ⁹⁴ Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu), který odkazuje na čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti, musí být vykládán v tom smyslu, že zprostředkovatelská služba spočívající v propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby za úplaty pomocí aplikace pro chytré telefony, na kterou poskytovatel uvedené služby za tímto účelem uzavřel smlouvy o poskytování služeb s těmito řidiči za úhradu měsíčního paušálu, ale nepředává jim objednávky, nestanovuje jízdné ani nezajišťuje jeho výběr od těchto osob, které jej platí přímo řidiči taxislužby, a neprovádí kontrolu kvality vozidel a jejich řidičů ani kontrolu chování těchto řidičů, představuje ve smyslu těchto ustanovení „službu informační společnosti“.
- 2) Článek 1 odst. 1 písm. f) směrnice 2015/1535 musí být vykládán v tom smyslu, že právní úprava místního orgánu, která podřizuje poskytování zprostředkovatelské služby, jejímž předmětem je propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby za úplaty pomocí aplikace pro chytré telefony a která spadá pod kvalifikaci „služby informační společnosti“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, získáním předchozího povolení, kterému již podléhají ostatní poskytovatelé služeb dispečinku taxislužby, nepředstavuje „technický předpis“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. f) této směrnice.
- 3) Článek 56 SFEU, čl. 3 odst. 2 a 4 směrnice 2000/31, jakož i článek 16 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu musí být vykládány v tom smyslu, že se nepoužijí na spor, jehož všechny relevantní prvky se vyskytují pouze uvnitř jednoho státu.

Článek 4 směrnice 2000/31 musí být vykládán v tom smyslu, že se nepoužije na právní úpravu členského státu, která podřizuje poskytování zprostředkovatelské služby, jejímž předmětem je propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby za úplaty pomocí aplikace pro chytré telefony a která spadá pod kvalifikaci „služby informační společnosti“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. a) směrnice 2000/31, který odkazuje na čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, získáním předchozího povolení, kterému již podléhají ostatní poskytovatelé služeb dispečinku taxislužby.

Články 9 a 10 směrnice 2006/123 musí být vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která podřizuje poskytování zprostředkovatelské služby, jejímž předmětem je propojování osob, které se chtějí přemístit po území města, s autorizovanými řidiči taxislužby za úplatu pomocí aplikace pro chytré telefony, získáním předchozího povolení k výkonu jejich činnosti, pokud podmínky pro získání tohoto povolení nesplňují požadavky stanovené v těchto člácích, zejména v tom, že ukládají technické požadavky, které nejsou přizpůsobeny dotčené službě, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Podpisy.